

KRISTIAN RIISAGER

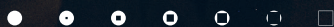
15. april 2026

Kl. 19.30

Konservatoriets Koncertsal
Julius Thomsens Gade 1

DEBUTKONCERT

KLAVER

DET KONGELIGE DANSKE
MUSIKKONSERVATORIUM

Gratis adgang

dkdm.dk

KRISTIAN RIISAGER

Kristian Riisager har optrådt på en række scener og festivaler i Danmark og udlandet. Anmelderne beskriver hans klaverspil som modigt og overbevisende. Han nærmer sig musikken med respekt, ydmyghed og teknisk præcision, samtidig med at han formår at præsentere den med en personlig og rørende fortolkning.

Indenfor de sidste år har Kristian udgivet to albummer, som har modtaget stor anerkendelse. I 2022 udgav han sit debutalbum "A Testament to Hope - Piano Works by Beethoven", og året efter udgav Kristian og sopranen Louise McClelland Jacobsen et album med sange af den danske komponist Rued Langgaard. Begge albummer er blevet bemærket med flotte anmeldelser af både radiostationer og musikmagasiner. Blandt andet belønnede magasinet Piano News i Tyskland "A Testament to Hope - Piano Work by Beethoven" med en seks-stjernet anmeldelse, hvor de skrev:

“Kristian Riisager spiller på en gang Beethoven analytisk, krystalklart, fri for sentimentalitet og alligevel rørende, lidenskabeligt og overbevisende.”

Kristians talent og dedikation er blevet anerkendt med flere priser, herunder Léonie Sonning's Talentpris i 2023. Derudover bliver han støttet af Augustinus Fonden, som har stillet et Steinwayflygel til rådighed.

Kristian Riisager begyndte sin musikalske rejse ved Klaverskolen Gradus i Århus og fortsatte sine studier ved Hochschule für Musik "Hanns Eisler" i Berlin. Derefter tog han til Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i København. I perioden 2022 til 2024 var han Visiting Artist ved Ingesund Piano Center i Sverige. Han har studeret under anerkendte pianister og undervisere, herunder Martin Lysholm Jepsen, Eldar Nebolsin, Jens Elvekjær og Julia Mustonen-Dahlkvist.

PROGRAMNOTER

Kristian Riisager: Seks digte fra Pige- og Kvindesind

I løbet af 2025 skrev jeg musikken til seks digte fra Pigesind og Kvindesind af Tove Ditlevsen. Sangene er skabt som en sangcyklus, der kredser om kærlighedens mange faser – fra den første forelskelse til sorg og eftertanke. Sangcyklussen er tilegnet Dagmar Skovgaard Boas.

Tove Ditlevsen Fra Pigesind 1939 og Kvindesind 1955 Gyldendal

I. SOMMERNAT

Til sidst blev vi så stille,
at øjeblikket stod,
som skåret ud af natten,
vi læned os imod.

Et fyrstårns fine pensel
henover havet gled,
og mildned fjerne bølgers
havøde ensomhed.

Vor kærlighed lå åben
og nyfødt, som et svar
på blæstens sagte kalden,
der toned øm og klar —

men vi var dødelige,
og øjeblikket svandt.
Nu ligger det og lyser
som sten i strandens kant.

II. JEG ELSKER DIG

Jeg elsker dig, fordi dit væsen blafrer
imod mig som et tællelys i træk.
Jeg elsker dig, for når jeg tror, jeg har dig,
så blæser lyset ud, og du er væk.

Jeg elsker dig, fordi du ikke vrøvler
om giftermål og ring og den slags ting,
en kærlighed som vor, så sød og flygtig,
må ikke sluttes inde i en ring.

For jeg vil aldrig stoppe dine strømper
og se dig uredt og i morgensko. —
Og du skal ikke se mig træt og gnaven
opvarte i en fedtet kimono.

Nej, vi skal mødes i de sene timer,
og danse, danse hele natten hen, —
og du skal ikke spørge, intet love
— for løfter bryder vi jo blot igen.

Du ser mig kun ved aften klædt i silke,
i fest og farver vil mit minde stå.
Engang, når du får stunder til at tænke,
skal du ha noget smukt at tænke på. —

III. DINE HÆNDER

Dine hænder, dine hænder, ak, hvor kender jeg dem fra,
disse kærtegn, så uvirkelige, ømme,
ikke hænder, ikke kærtegn, noget flagrende og lyst,
der har strejft mig engang i dybe drømme.

Dette glemte og forunderlige, vidste du mon selv,
at jeg fandt det, fandt det dybt i dine hænder,
og der lever det og kender mig og strejfer mig så hedt,
at mit hjerte standser, og min tanke brænder.

Hvem er du, at jeg har mødt dig og har kendt dig i en drøm?
Er du ond? — ak, var det synd og helligbrøde,
at du lukked dine skønne hænder op og viste mig
hvor guddommelig de lyste mig i møde.

Hvorfor græder jeg i natten med mit ansigt i din hånd,
hvor det bange hjerte skælver, skælver mod dig.
Ak, i dybe drømme faldt jeg, og i nattens sorte gru
var to blide, tavse hænder, der forstod mig.

IV. ALENE FOR DIG

Der brænder et lys i natten,
det brænder alene for mig,
og puster jeg til det, så flammer det op,
og flammer alene for mig. —
Men taler du stille, og hvisker du tyst,
er lyset pludselig mere end lyst
og brænder dybt i mit eget bryst,
— alene for dig. —

V. SORG

Jeg har hvilet ved dit hjerte, og nu slår det ikke mere.
Jeg har kysset dine læber, de er kolde nu og hvide,
og de hænder, der har kendt så mange kærtegn, ligger stille,
aldrig mere skal de legende igennem håret glide.

Aldrig mere skal jeg se dig sove sundt og trække vejret,
aldrig mere skal jeg vække dig med pusten i dit øre,
for at se dig halvt i søvne række ud mod vækkeuret,
som du aldrig nogensinde var den første til at høre.

Aldrig mere skal jeg glad og utålmodig lytte efter
dine kære skridt på trappen, som jeg sagtens skulle kende
mellem tusind andres, — aldrig, aldrig mere skal vi mødes
i en aftens stille hygge, når den lange dag fik ende.

Jeg har levet ved din side, og jeg delte alting med dig,
dine glæder, dine sorger, og nu har du ikke flere —
Der går mennesker på gaden - hvorfor standser livet ikke?
Jeg har hvilet ved dit hjerte, og nu slår det ikke mere.

VI. TIL ÆN

Underlige hjerte,
hvorfor husker du
nederlag og uret
og alt, som gik itu?

Du arkiv for minder,
støvede og grå,
fandt du aldrig lykken,
som du ventede på?

Var du aldrig tone,
drøm og melodi,
åben for din skæbne,
elskende og fri?

Hvem i tidens morgen
har nægtet dig din ret —
vejet dig i hånden
og fundet dig for let?

Udenfor står natten
stor og stjerneklar:
jeg elsker dette hjerte,
som aldrig gir mig svar.

Carl Nielsen: “Den Luciferiske” suite, opus 45

“Vand og ild” var arbejdstitlen på en tidlig skitse til klaversuiten opus 45, og det var formentlig netop associationerne til ild, der fik Carl Nielsen til ved uropførelsen i Odd Fellow Palæet i 1921 at give værket undertitlen “luciferisk”. Senere valgte han dog at fjerne titlen igen af frygt for, at den ville lede til en for ensidig forståelse af værket. For selv om det djævelske og ildfulde bestemt er til stede, rummer musikken et langt bredere spektrum af stemninger og karakterer.

Suiten består af seks satser. Første, tredje og sjette sats udgør værkets vægtige hjørnesten, mens de øvrige er kortere karakterstykker.

Det er især i sjette sats, at det “luciferiske” træder tydeligt frem. Nielsen beskrev selv satsen som gennemstrømmet af en dæmonisk grundstemning. Temaet vækker markante associationer til Franz Liszts klaversonate i h-mol, hvor et lignende bankemotiv optræder som det såkaldte Mephistopheles-tema. Om Nielsen bevidst

har ladet sig inspirere, eller om han i sin søgen efter et dæmonisk udtryk uafhængigt er nået frem til et beslægtet motiv, vides ikke. Under alle omstændigheder peger ligheden på et interessant slægtskab mellem værkerne, som begge er præget af en stærk dualisme mellem det vilde, virtuose og en mere rolig, ren skønhed.

Mange af Carl Nielsens klaverværker har ry for at være upianistiske, som var de tænkt af en orkestermusiker snarere end en pianist. Han voksede da heller ikke op med klaver, men med violinen. Denne baggrund høres tydeligt i de tidlige klaverværker, men med tiden fandt han i højere grad ind til klaverets egenart. Suiten opus 45 er et overbevisende eksempel på netop dette: et værk, der er mesterligt skrevet for klaveret og præget af en helt personlig klaverstil.

Franz Liszt: Sonate i h-mol, S. 178

Menneskets synd og stolthed over for anger og frelse. Helvedes flammer sat op imod himmelsk skønhed. Franz Liszts sonate i h-mol har i generationer fascineret både pianister og publikum. Få værker har været genstand for så mange analyser og fortolkninger.

Sonaten forbindes ofte med Faust-legenden, hvor Faust sælger sin sjæl til djævelen i bytte for indsigt og rigdom. I denne læsning repræsenterer værkets to hovedtemaer henholdsvis Faust og Mephistopheles: det ene præsenteret i kraftfulde oktaver, det andet et bankemotiv, som gennem hele sonaten transformeres i stadigt nye skikkelser.

Omtrent samtidig komponerede Liszt sin Faust-symfoni, og få år tidligere havde den franske komponist Charles-Valentin Alkan skrevet Grande Sonate: Les Quatre Âges. Her rummer anden sats, “Quasi-Faust”, et tema med slående ligheder til Liszts sonate.

At Liszt var draget af Faust-legenden, er næppe tilfældigt. Fra barnsben var han dybt religiøs, men opnåede senere nærmest rockstjernestatus som koncertpianist i Europa — med alt, hvad den ekstreme berømmelse førte med sig. Spændingen mellem tro og verdslig succes viste sig vanskelig at forene. Allerede som 36-årig trak han sig tilbage fra koncertlivet og slog sig ned i Weimar, hvor han helligede sig komposition og undervisning. Sonaten i h-mol kan i den forstand høres som et spejl af denne indre dualisme: mellem det virtuose og voldsomme og en søgen mod det åndelige og forløsning.

Selvom det er fristende at læse værket gennem sådanne fortællinger, forbliver det spekulation. Liszt udtalte sig aldrig om et konkret program for sonaten. Det gør imidlertid ikke værket mindre stærkt — tværtimod. Sonaten står fuldt ud på egne ben med sin progressive behandling af temaer, sit dristige harmoniske sprog og sine nyskabende formgreb.

PROGRAM

KRISTIAN RIISAGER (F. 1996)

Seks digte fra Pige- og Kvindesind

- I. Sommernat
- II. Jeg elsker dig
- III. Dine hænder
- IV. Alene for dig
- V. Sorg
- VI. Til én

Dagmar Skovgaard Boas, sopran

CARL NIELSEN (1865-1931)

“Den Luciferiske” suite, opus 45

- I. Allegretto un pochettino
 - II. Poco moderato
 - III. Molto adagio e patetico
 - IV. Allegretto innocente
 - V. Allegretto vivo
 - VI. Allegro non troppo ma vigoroso
-

PAUSE (20 MINUTTER)

FRANZ LISZT (1811-1886)

Sonate i h-mol, S. 178
